

старото си занятие — земедѣлие. Започватъ тѣ да порягъ съ първобитнитѣ си рала земята — необработванитѣ отъ гърцитѣ тѣй наречени „бозалѣци“. Други се залавятъ да сѣкатъ дърва отъ близкитѣ гори. Тѣ се страхували да се впуснатъ въ морето. Пла-

Брѣгътъ на новия кварталъ.

шели се отъ него. И, гледайки отъ близкитѣ върхове необятния морски просторъ, думали се: „Не е за насъ морето. Не прилича на нашата свидна равна Тракия“. И неволно обръщали погледи на югъ, къмъ напуснати бащини огнища.

Земедѣлието не може да осигури прехраната имъ. А да одѣлятъ нѣщо за черни дни — и дума да не става.

И ето по-решителнитѣ обръщатъ погледъ къмъ морето. Виждатъ, че тамъ е тѣхното спасение. Тамъ се крие главниятъ имъ поминѣкъ. Подпомогнати отъ държавата, макаръ и слабо, групиратъ се въ рибарски кооперации. Туря се начало на новъ за тѣхъ поминѣкъ.

По-рано, при гърцитѣ, лозарството е било силно развито, но следъ идването на бѣжанцитѣ лозята били унищожени отъ филлоксера. Този поминѣкъ замрѣлъ. Едва напоследѣкъ е започнато засаждане на американски лозя.

Но Василико има и много благоприятни условия да стане хубаво лѣтовище: приятенъ въздухъ и красива околностъ.

Напоследѣкъ започна да се строи и пристанището, което ще има голѣмо икономическо значение за града и околността. Ще